

Scris de adrian.severin pe 23 septembrie 2021, 11:10

Selectionata anglo-saxona impotriva restului lumii

Pe cand acasa SUA proclama ca „vietile negrilor conteaza” (Black Lives Matter fiind numele miscarii sub imperiul careia sunt daramate statuile parintilor fondatori ai Americii), iar fotbalistii britanici ingenuncheaza la inceputul meciurilor, cerand astfel iertare pentru comportamentul nepotrivit al Angliei de acum cateva secole, fata de bastinasi din coloniile sale, vanduti ca sclavi in Lumea Noua, in regiunea indo-pacifica s-a pus de o coalitie armata a albilor anglo-saxoni, protestanti si neo-protestanti, menita a ingradi China si a-i stopa ascensiunea catre statutul de super-putere globala. Numele coalitiei este format din primele litere ale statelor membre (Australia, Regatul Unit al Marii Britanii si SUA), SUA, cu modestie si cu voia noastra, plasandu-se „ultima pe lista”: AUKUS. Pornind la o cruciada impotriva Chinei, AUKUS risca sa ridice intreaga lume impotriva sa.

O EROARE STRATEGICA NASCUTA DIN DISPERARE

AUKUS este miscarea disperata a unei superputeri decadente aflata in criza de inspiratie, careia nici un demers rational nu i-a mai reusit.

Asa cum era de asteptat, administratia Biden nu putea sa modifice obiectivele politicii externe americane stabilite de predecesoarea sa, administratia Trump, caci acelea erau impuse, din perspectiva mentinerii intaietatii Americii la scara globala si a restaurarii maretiei ei, de realitatea obiectiva, iar nu de capricii subiective. Ceea ce Presedintele Biden a promis si a intentionat sa faca a fost atingerea acelor obiective nu prin retragerea SUA in spatele frontierelor nationale, intr-o miscare cvasi-izolationista, ci prin readucerea ei in pozitia de „lider al lumii libere”, adica al aliantei nord-atlantice.

Pe o atare linie de gandire, intalnindu-se cu liderii statelor din elitistul G7, cu cei ai membrilor UE si cu aliatii din NATO, seful administratiei americane a putut observa ca lumea pe care o cunoscuse pe vremea cand era vicepresedintele lui Barak Obama, se schimbasese iremediabil.

Supararea pe modul brutal in care vechii aliati ai Americii fusesera tratati de Donald Trump nu echivala cu dorinta reintoarcerii sub comanda americana. Dimpotriva, Europa merkeliano-

macroninana vorbea tot mai intens de dobandirea autonomiei strategice si formarea unei forte de aparare proprii.

Poate ca America „progresista” si „globalista” a lui Biden nu mai era tratata la Berlin, Paris si Bruxelles ca o amenintare la adresa intereselor europene, pe acelasi picior cu Rusia sau China, cum fusese definita America „conservatoare” si „nationalista” a lui Trump, dar nici nu mai era acceptata ca „actor european” si „comandant suprem” al armatei „democratiilor euro-atlantice” in lupta cu „autocratiile euro-asiatice”, asa cum se intamplase dupa cel de al Doilea Razboi Mondial, de la discursul lui Churchill, la Fulton (cu „relatia speciala”, „tendintele pacii” si „cortina de fier”), pana pe vremea lui Ronald Reagan, George Bush Sr. si Bill Clinton.

Toate stradanile lui Joe Biden de a reaprinde Razboiul Rece si a mobiliza Europa, de asta data nu atat impotriva Rusiei, cat impotriva Chinei, considerata, si nu fara temei, de toti analistii americani, ca fiind principalul rival strategic al SUA, singurul apt a pune capat atat

„paci americane” cat si suprematiei mondiale a Americii, au esuat. Europa (germana) avea o alta agenda si alte ambitii, sintetizabile in formula ***Russia in, America out, Germany up***

” („Rusia in, America out, Germany up”); in contrast cu lozinca sub care se nascuse NATO si anume ***America in, Russia out, Germany down*** („Rusia afara, America in, Rusia out, Germany down” („Rusia afara, America in, Rusia out, Germany down”).

Nici macar refuzul de a-l sprijini pe premierul Boris Johnson pentru ca Regatul Unit sa nu fie taiat in doua, prin efectul Brexitului, de o frontiera vamala trasata prin Marea Irlandei, nu i-a putut indupleca pe protagonistii UE la schimbarea atitudinii fata de rugamintile Washingtonului.

Asa s-a prezentat Joe Biden, lipsit de atuurile solidaritatii euro-atlantice si fara mandat vest-european, la Geneva, pentru a se intalni cu omologul sau rus, Vladimir Putin, in incercarea de a rupe sau macar a slabi „monstruoasa (din perspectiva americana) coalitie” ruso-chineza. Acolo a oferit tot ce a putut oferi (Ucraina si o parte a Europei centrale si orientale, cu Romania si Marea Neagra, printre altele), fara a obtine in schimb ceva relevant, cu care, cel putin, sa tempereze elanul rusofob al unora dintre uliile senili de la Washington, in asteptarea unor sentimente mai bune din partea Kremlinului. Asta intrucat, a trebuit sa constate Presedintele Biden, **SUA nu mai putea livra mai nimic din ceea ce Rusia nu putea obtine singura, sau putea plati prea putin in contrapartida a ceea ce cerea.**

[Nebunilor, ce aveti cu statuile lui Cristofor Columb?](#)

A urmat necesara, **inevitabila dar dezastruos efectuata retragere din Afganistan, care a distrus complet, in momentul cel mai nepotrivit, reputatia si credibilitatea SUA, pentru toti actorii emisferei nordice care ar fi fost capabili a-i aduce, in confruntarea, peste puterile ei actuale, cu China, ajutorul indispensabil promovarii agendei ei geopolitice.** Aceasta in conditiile in care nici opera de seducere a Indiei, spre a o aduce cu arme si bagaje pe frontul anti-chinez, inceputa de Presedintele Trump, nu a dat rezultatele scontate, guvernul de la New Dehli preferand un joc prudent la mai multe capete.

in fine, **sperantele ca talibanii, reveniti la Kabul, sa aprinda focul in Asia Centrala si, singuri sau in cadrul unei front islamice incluzand Pakistanul si chiar Iranul, sa atace China, in timp ce SUA si aliatii sai ar fi invaluit-o pe flancul sudic si estic, s-au dovedit nefondate.**

Beijingul si-a jucat excelent cartea economica, de pe pozitia celei mai dinamice si mai eficiente economii a lumii, facand statele islamice din vecinatatea sa sa inteleaga ca o „pace stramba”, aducatoare de investitii chineze care sa umple farfuriile popoarelor lor, este pentru ele preferabila unui „razboi drept”, care sa opreasca, eventual, avansul noului „Drum al matasii”, exclusiv in profitul geopoliticii americane.

Astfel, ramas singur pe „Axa binelui”, **Presedintele Joe Biden a recurs la formula la care numai disperarea il putea impinge, in conditiile refuzului de a accepta ca „secolul Americii” s-a sfarsit si singurul lucru inteligent pe care il poate face este de a se asocia cu China spre a defini impreuna ordinea mondiala in „secolul Asiei”. Este vorba despre constituirea AUKUS.**

„ALIANȚA SUDULUI” ZDRUCINA RELATIA TRANSATLANTICA

Cu siguranta ca, la aflarea vestii privind nasterea AUKUS, Presedintele Xi Jinping a avut acelasi sentiment cu Winston Churchill cand, in 1941, a aflat ca Germania a atacat URSS. in ecuatia actuala locul Germaniei este ocupat de SUA, iar cel al URSS este luat de UE (respectiv Franta si Germania).

Prima consecinta practica a aparitiei acestei „Aliante a sudului” impotriva Chinei, a fost impingerea Australiei la denuntarea unui urias contract avand ca obiect cumpararea din Franta a douasprezece submarine de lupta cu propulsie conventionala, urmand ca SUA sa o inarmeze, evident contra cost, cu submarine nucleare. Aceasta este o lovitura economica data Frantei, si asa debilitata de criza economica subsecventa pandemiei Covid 12, cu un an inaintea alegerilor prezidentiale la care Presedintele Emmanuel Macron se va prezenta, oricum, in deficit de popularitate. Renuntarea la amintitul contract va insemna si pierderea catorva mii de locuri de munca, cu toate efectele destabilizatoare pe plan social, intr-o tara si asa aflata intr-o stare insurectionala de ani de zile.

Este posibil ca, in subsidiar, prin acest gest, Washingtonul sa fi dorit si pedepsirea Presedintelui Macron pentru insistenta cu care sustine politica de desprindere a UE din legatura strategica transatlantica si crearea unei armate europene capabila sa isi asume misiuni de lupta fara vreo coordonare cu armata americana. Franta nu a vrut sa se alature Americii in razboiul cu China, si acum America o exclude de pe profitabila piata a armamentului, interzicandu-i sa beneficieze de cererea impulsionata tocmai de acest razboi. (Putem presupune ca o alta masura sanctionatorie, de asta data facand aplicarea tacticii „pamantului parjolit”, a fost aceea de a ordona excluderea de la guvernarea Romaniei, stat din care SUA se retrage, a USR+, partidul coloanei a cincea macroniste. Doar asa putem explica indepartarea brutala si oarecum intempestiva a acestuia de catre PNL si Presedintele Iohannis. Ceea ce va provoca, neindoielnic, cat de curand, contraofensiva franceza pe frontul romanesc.)

Problema este ca politica sanctiunilor, atat de draga Americii, conduce, adesea, la rezultate contrarii celor urmarite si asteptate. Astfel, **in locul aducerii la ordine a Parisului, nu doar Casa Alba, ci intreaga alianta nord-atlantica s-a trezit cu o reactie furibunda a Frantei, mergand pana la gestul radical al rechemarii ambasadorilor francezi de la Camberra si Washington, simultan cu declaratii venite de la cel mai inalt nivel privind incheierea rolului NATO in ceea ce priveste securitatea europeana.**

Ocupata cu alegerile parlamentare, Germania nu s-a exprimat public, dar este evident ca ea va fi de partea Frantei; mai ales daca electoratul german va aduce la putere o coalitie a stangii formata din SPD si Verzi, asa cum se contureaza acum lucrurile.

De notat, ca ambasadorul francez la Londra nu a fost rechemat. Aceasta arata, asa cum de altfel au si lasat sa se inteleaga reprezentantii diplomatiei franceze, ca Marea Britanie a ajuns a fi considerata o putere de mucava, condusa de un personaj de vicleim, premierul Boris Johnson, care, histrionic, veleitar si iresponsabil, dupa ce a pierdut toate pariurile si si-a adus tara in pragul dezmembrarii, acum se agata de orice cacealma pentru a se reface.

Dupa ce SUA a lasat Regatul Unit fara sprijin in chestiunea granitei irlandeze, acum Boris Johnson accepta sa intre in combinatia anti-chineza a „rasei anglo-saxone” tot din disperare, intrucat spatiu de manevra strategica nu mai are. Ca si pe pokeristul nenorocos, dar incapatanat, care mareste miza in asteptarea unei carti salvatoare, aceasta zbatere il va duce la faliment. Pe el si tara lui; fiindcaeste **de asteptat ca revansa Europei continentale sa fie crunta, cel mai probabil constand in incurajarea si sustinerea secesionismului scotian si nord irlandez.** Vom afla mai curand decat credem.

Astfel, pana una alta, **Rusia va dobandi suprematia militara in Europa, dupa fracturarea aliantei trans-atlantice, deja in moarte clinica, si inainte ca nesfarsitele galcevi europene sa conduca spre o armata pan-europeana functionala.** Armata rusa, ramasa fara rival pe batranul continent, isi va putea revendica rolul de principalul protector al pacii in Europa. Or, **China nu poate fi decat multumita de o astfel de evolutie, in conditiile in care, alaturi de Rusia, face parte din Organizatia pentru cooperare de la Shanghai (un fel de NATO euro-asiatic), pe care impreuna o domina.**

Vuvuzelele mediatice ale euro-atlanticismului integral, sustin, totusi, ca Franta si Germania s-au separat degeaba, intrucat prin infiintarea AUKUS, administratia americana nu a vrut decat sa convinga ca abordarea in forta a relatiei cu China si angajarea pe frontul indo-pacific sunt serioase si consistente. De aceea, „vechea Europa” nu ar trebui sa puna sub tensiune relatia transatlantica.

Abordarea Chinei de catre SUA o fi serioasa, dar este gresita si contraproductiva; iar aceasta se poate masura prin **factul tot mai evident si mai ireversibil al fracturii strategice din spatiul euro-atlantic, ca efect al belicismului american din Pacific. Ceea ce, pentru Romania, cel putin, nu este deloc o veste buna. Aceasta obliga Bucurestiul la o rapida repliere in vederea normalizarii relatiilor cu Rusia si a reabilitarii celor cu China, de realizat inaintea unei intelegeri ruso-germano-franceze.**

Daca la cumpana secolelor XX si XXI unii oameni politici romani au sperat ca Romania va putea ajunge la un acord cu Rusia prin intermediul SUA, calatorind in remorca americana, in noul context, ea ar putea fi aceea care sa paveze drumul unei intelegeri americano-ruse realizate prin intermediul sau. Cu alte cuvinte, **normalizarea relatiilor romano-ruse ar putea fi proiectata la Bucuresti in asa fel incat sa creeze cadrul unei concilieri intre Rusia si SUA, partenerul strategic al Romaniei, inlaturand unele teme de discordie dintre acestea, localizate la gurile Dunarii, in regiunea Marii Negre si la frontiera Balcanilor.** O astfel de abordare necesita abilitati diplomatice deosebite si romani care sa se bucure de credibilitate la Moscova.

NUCLEARIZAREA AUSTRALIEI: ULTIMA LOPATA DE PAMANT IN CAPUL „ORDINII GLOBALE BAZATE PE REGULI”

Prin crearea AUKUS, relatia transatlantica a fost zdruncinata de SUA, iar nu de UE. Iara **ici nu este vorba doar despre un act de concurenta neloiala patentata a SUA in raporturile cu Franta, ci mai ales despre nuclearizarea Australiei, in dispretul eforturilor facute timp de decenii pentru neproliferare.**

Pasul va instraina de America nu numai Franta si UE, ci si India, Indonezia, Filipine, Malaysia, Singapore etc. in mod special **India va deveni extrem de nervoasa, ceea ce va face ca toate deschiderile lui Donald Trump sa fie anulate si drumul Moscovei sa fie redescoperit. De asemenea, Indonezia va reactiona negativ fata de cresterea tensiunii nucleare in regiunea indo-pacifica in care ea detine o pozitie geografica critica.**

Noua Zeelanda a si anuntat ca nu va permite trecerea submarinelor nucleare australiene prin apele sale. Nu stim inca reactia Japoniei, dar este clar ca amintirea Hirosimei nu o atrage deloc spre implicarea in conflicte din imediata sa vecinatate, in care toti participantii ar dispune de arme nucleare.

Cu ceva vreme in urma, fiind invitat sa fac o vizita in Australia, m-am intalnit cu comisiile sale parlamentare de politica externa si de aparare. La rugamintea de a-mi identifica sursa amenintarilor de tip militar, la adresa sigurantei nationale australiene, tinand seama de pozitia geografica a tarii, mai intai s-a lasat tacerea iar apoi, cu o anumita ezitare, mi s-a spus ca, in principiu, asemenea amenintari nu exista, la limita putand fi mentionata Indonezia. Intreband cum stau lucrurile cu China, mi s-a explicat ca aceasta este nu doar prea departe pentru a reprezenta un pericol militar real, dar si ca interesele celor doua tari in a dezvolta cooperare economica si schimburile comerciale, minime cuantitativ, indreptandu-se spre posibilitatea unor confruntari armate

De

unde pana unde, atunci, interesul Australiei de a intra intr-un razboi americano-chinez, in care SUA nu mai poate atrage de partea sa decat tigru de hartie britanic?

„Ordinea globala bazata pe reguli” este o alta formula sacramentala a noii limbi de lemn vorbita de superputerile decadente, prin care SUA, cea care a stabilit regulile, incearca sa nege puterilor globale emergente dreptul de a avea si ele un cuvânt in definirea acestora.

Prin transferul de tehnologie nucleara Australiei regulile sunt acum aruncate in aer, tocmai de cea care se erijeaza in aparatorul lor legitim. Iar asta in numele nevoii de a transa la nivel global „rivalitate a democratiilor cu autocratiile”, fara sa se observe nici ca Rusia si China nu sunt autocratii, nici ca astfel se revine la logica Razboiului Rece, nemaipastrand macar normele de drept international care au facut ca acesta sa nu devina cald.

Cu ce titlu si cu ce legitimitate morala sa mai ceri acum Coreii de Nord sau Iranului sa nu se doteze cu infrastructuri nucleare, cand la portile Asiei tu insuti faci asta in Australia?

O fosta colonie penitenciara care nu are structura de comanda nucleara, nu are infrastructura nucleara critica, nu are depozite de combustibil militar uzat, nu are sector nuclear civil care sa ii asigure combustibilul nou, nu are servicii de intretinere a submarinelor nucleare, nu are filosofie politica nucleara, nu are nici cea mai firava legislatie nucleara, care nu face parte din nici un sistem global de verificare a tehnologiei militare nucleare, care nu poate asigura pastrarea secretului informatiei tehnologice si pe care... nimeni nu o ameninta. Si de vreme ce dotezi Australia cu submarine cu propulsie nucleara, este logic ca pasul urmator sa fie dotarea submarinelor cu rachete nucleare. Altminteri, de ce ar fi nevoie de ele?

in acest nou Razboi Rece, puterile occidentale sunt mai slabe decat cele asiatice si au toate perspectivele de a pierde. Iar unul din motivele acestei slabiciuni este acela ca „democratiile” au ramas fara „demos”, in timp ce „autocratiile” pe care le denunta preotimea seculara atlanticista, au convins „demosul” ca ii pot conferi securitate si justitie sociala.

Pe de alta parte, sa mai notam ca in 1945 Japonia nu avea arma nucleara si doar doua bombe atomice au fost suficiente pentru a o determina sa capituleze. Astazi **China dispune de tehnologie militara nucleara si va raspunde simetric unui atac nuclear.**

Conteaza SUA pe un razboi nuclear, care ar atrage in lupta, fara indoiala, toate celelalte puteri, mari sau mici, inzestrate cu asemenea arme? Ar fi sfarsitul civilizatiei umane. Crede SUA ca un nou val de teroare nucleara va determina China sa isi opreasca ascensiunea? Imposibil! Mai degrabavom asista la o escaladare haotica a inarmarii nucleare care va include si tari precum Coreea de Sud sau Japonia.

Nuclearizarea Australiei, in sialul crearii AUKUS, reproduce intrucatva criza rachetelor cubaneze din anul 1962, cand omenirea s-a aflat in pragul dezastrului. Mai exista astazi, oare, intr-o lume complet deraiata, resursele de intelegere care sa asigure autoretinerea actorilor globali si sa-i determine a face pasul inapoi?

Cel mai bun sfat pentru SUA nu este sa constituie o coalitie anglo-saxona, rasista, anglofona, protestanta, in dispretul si in opozitie cu interesele membrilor UE, precum si ale altor vechi sau potentiali aliati, pentru a se opune ascensiunii chineze, ci sa isi aplice propria maxima care spune

if you cannot beat them joint them („daca nu ii poti infrange, alatura-te lor”) asa fel incat China sa nu se ridice la statutul de superputere impotriva SUA, ci alaturi de / cu asistenta SUA, in cadrul unei noi ordini mondiale pluraliste si consensuale.

Bineinteles ca si UE, daca se reformeaza, ar putea juca un rol si trebuie sa il joace in negocierea noii ordini globale bazate pe reguli”. Mai sunt si alti jucatori globali apti de un aport util.

Culmea este, insa, ca inisi chinezii sunt convinsi ca **modelul viitoarei ordini va depinde de modelul relatiei dintre China si SUA**. si poate ca exista o logica in asta. in fond este vorba de acordul dintre fosta superputere globala si noua superputere globala. Totul este ca si SUA sa o inteleaga. Cata vreme are parteneriate cu amandoua, si pentru Romania ar fi bine.

Desigur ca intre cele doua exista diferente de interese, conceptie, regim politic etc. Dar tocmai pentru asta sunt negocierile: ca sa se gaseasca drumul de mijloc. Iar politica este arta posibilului.

ADRESA: <http://crct.ro/nysO>